

Đề bài

Em hãy kể lại theo nguyên
bản truyền thuyết

Sự tích Hồ Gươm

(Văn học 6 – Tập 1).

Bài làm

Ngày xưa, thời giặc Minh đô hộ nước ta, chúng coi dân ta như cỏ rác, làm bao điều ngang ngược, tàn bạo, khiến dân ta oán thán, căm giận chúng đến tận xương tủy. Tự do, đó là điều mong ước lớn lao của đồng bào ta khi ấy. Bấy giờ ở đất Lam Sơn, nghĩa quân nổi lên chống lại giặc xâm lăng. Buổi đầu, người ít, lực mỏng nên thường bị thua. Tuy nhiên, lòng yêu nước và tinh thần đánh giặc vẫn bùng bùng cháy trong lòng dân. Thấy vậy, để giữ trọn lời hẹn ước năm xưa với con cháu nàng Âu Cơ: Khi có việc gì thì giúp đỡ lẫn nhau, đức Long Quân quyết định cho nghĩa quân mượn thanh gươm thần để con cháu đuổi giặc, lấy lại giang sơn đất nước.

Ở vùng Thanh Hóa có người đánh cá tên là Lê Thận. Chàng tháo vát, hiền lành, tốt bụng nên được mọi người yêu mến. Biết vậy, Long Quân đã chọn chàng như một sứ giả mang lưỡi gươm đến cho nghĩa quân anh hùng. Một đêm nọ, trời đã khuya, gió sông Mã thổi hiu hiu, mát lạnh. Cảnh vật thanh vắng. Như thường lệ, chàng lại đến thả lưới ở bên sông như mọi lần. Lúc kéo lưới lên, thấy nặng nặng, bụng đã mừng thầm, chắc hẳn là cá to. Nhưng khi thò tay xuống bắt thì chẳng thấy cá đâu! Chỉ thấy một thanh sắt đen sì nằm gọn lỏn trong lưới. Bực mình chàng vút thanh sắt xuống nước và tới thả lưới ở một bên khác. Song, lần này lại vẫn thanh sắt chui vào lưới! Lần thứ ba cũng vậy. Lấy làm lạ, Thận đưa lại gần mũi lửa, nhìn cho rõ và reo lên sung sướng:

– A ha! Một lưỡi gươm!

Ít lâu sau, Lê Thận cũng gia nhập nghĩa quân Lam Sơn. Là một người có tài, thông minh, gan dạ nên chàng lập được khá nhiều chiến công anh dũng. Vì vậy, một hôm đích thân chủ tướng Lê Lợi cùng mấy người tùy tùng đến thăm. Hôm ấy, có một chuyện lạ bất ngờ xảy ra, trong xó lều tối tăm, âm thấp của nhà Thận, thanh gươm kéo được hôm nọ tự nhiên sáng rực lên. Thấy lạ, Lê Lợi cầm lên xem và thấy có hai chữ “Thuận Thiên khắc sâu vào lưỡi gươm. Song, chuyện đó cũng không ai chú ý và mọi người dần dần quên đi.

Cho tới một hôm, khi bị giặc đuổi, Lê Lợi và các tướng chạy tháo thân mỗi người một ngã. Lúc chạy ngang qua khu rừng, Lê Lợi bỗng thấy có một ánh sáng xanh, rất đẹp phát ra trên ngọn cây đa cổ thụ. Trèo lên, mới biết đó là một chiếc chuôi gươm nạm ngọc rất quý. Nhớ đến lưỡi gươm ở nhà Lê Thận, Lê Lợi bèn lấy chuôi gươm giắt vào lưng. Ba ngày sau, mấy người gặp lại nhau tại nhà Lê Thận, chủ tướng Lê Lợi bèn kể lại chuyện chiếc chuôi gươm và khi đem lưỡi gươm tra vào chuôi thì vừa như in. Mọi người đều kinh ngạc. Lê Thận bèn nâng gươm lên ngang đầu, cung kính nói với mọi người:

– Đây là ý trời phó thác cho minh công khởi nghiệp lớn. Chúng tôi xin dâng lưỡi gươm báu này, nguyện mãi mãi theo minh công, diệt hết bọn giặc Ngô, giành lại non sông Đại Việt.

Từ đó, nhuệ khí của nghĩa quân ngày một tăng, liên tiếp giành được thắng lợi, làm cho quân Minh bạt vía, kinh hồn. Như có một sức mạnh thần bí, gươm thần mở đường cho họ đánh tràn ra mãi cho đến khi đất nước sạch bóng quân thù.

Một năm sau khi đất nước đã yên bình, Lê Lợi – lúc này là vua Lê Thái Tổ – cưỡi thuyền rồng dạo quanh hồ Tả Vọng (Thăng Long). Đức Long Quân sai sứ giả Kim Quy lên đòi lại gươm báu. Khi thuyền rồng tiến ra giữa hồ thì có con rùa vàng nổi lên. Con rùa bơi đón trước mũi thuyền, vươn cổ nói tiếng người, chuyển lời Long Quân bảo vua Lê hoàn lại gươm thiêng. Nhà vua rút gươm quẳng xuống chỗ thần Kim Quy. Nhanh như cắt, sứ giả của Long Quân đớp lấy và lặn xuống nước sâu. Từ dưới làn nước trong xanh ánh lên một vài tia sáng biêng biếc, màu của hi vọng.

Từ đó, hồ Tả Vọng được gọi là Hồ Gươm hay hồ Hoàn Kiếm.

Thanh Huyền